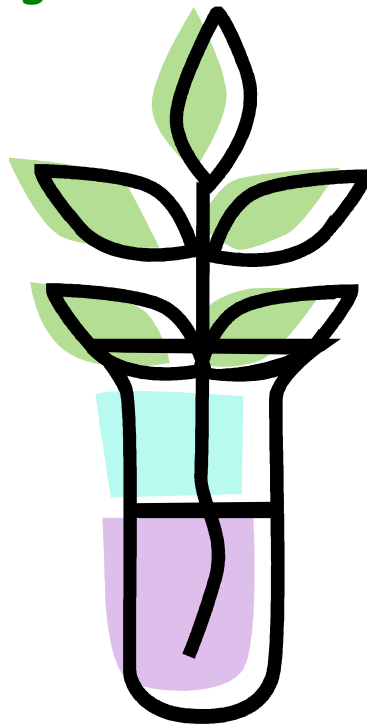

De Minigemeente als laboratorium

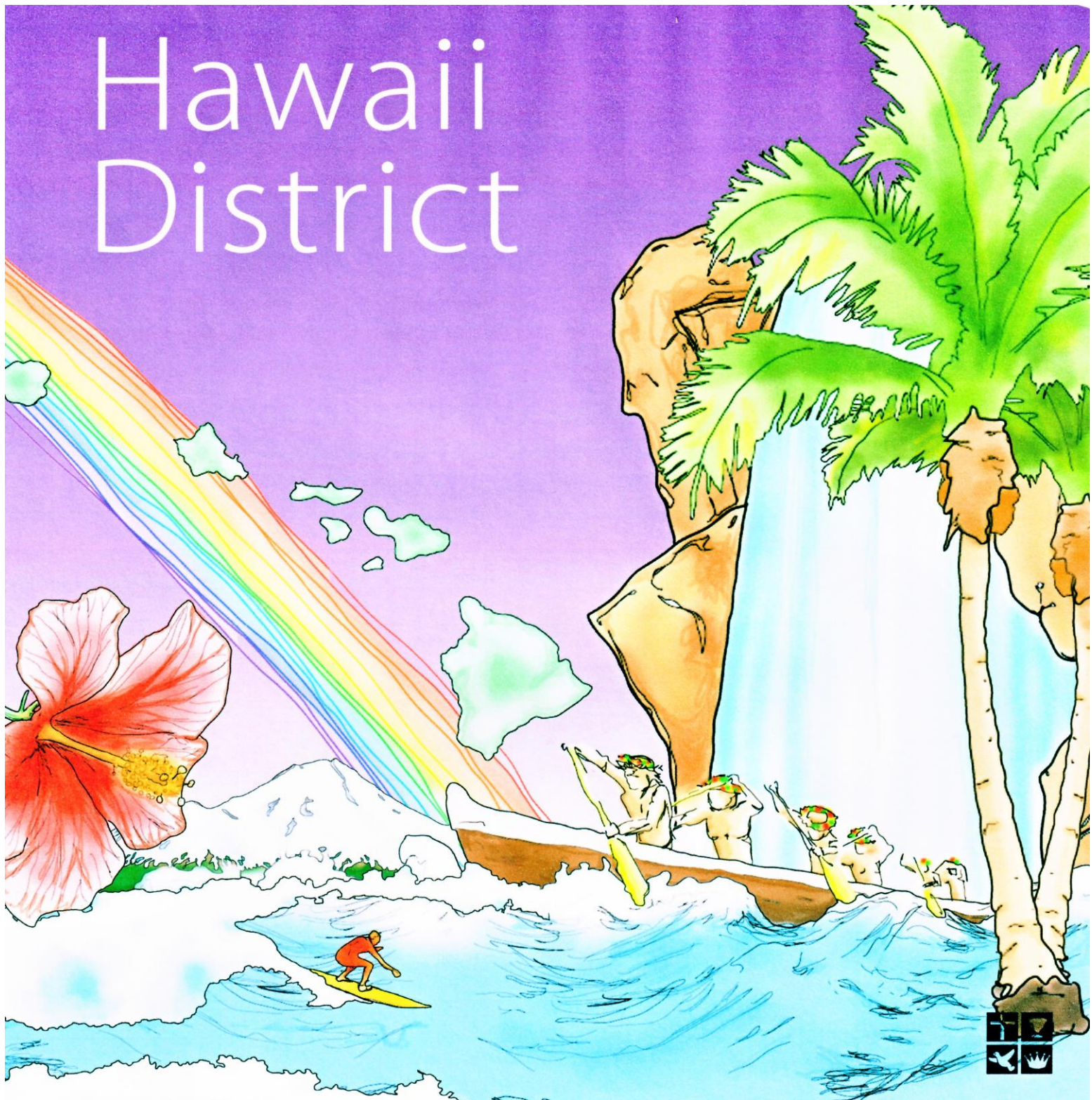
Hoe Hope Chapel weer
nieuw leven kreeg

Ralph Moore

vertaling/bewerking: Jan Radder

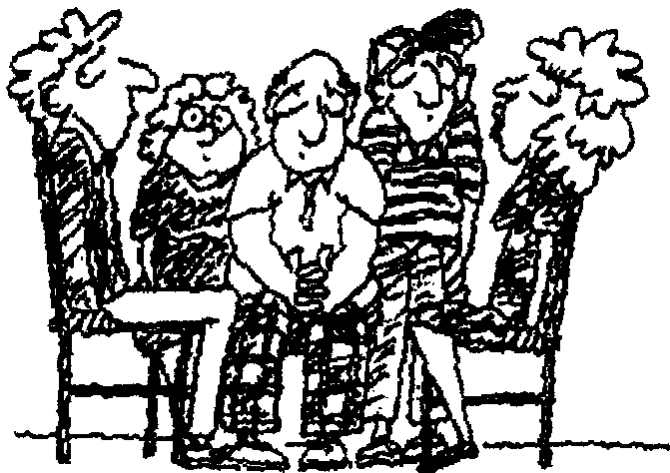
Hawaii District

Inhoud

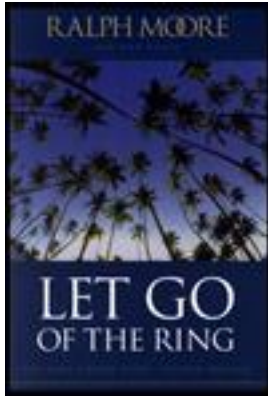
De Minigemeente bracht Hope Chapel weer nieuw leven5

Het 'ABC' van de Minigemeente.....15

De Minigemeente bracht Hope Chapel nieuw leven

In zijn boek 'Let Go of the Ring' beschrijft Ralph Moore hoofdvoorganger van Hope Chapel in Kaneohe, Hawaii, hoe zijn gemeente kwam tot het vormen van Minigemeenten.

In Hope Chapel komen gelovigen al jaren naast de zondagse vieringen samen in Minigemeenten (huisgroepen of miniatuurgemeenten). Als hoofdvoorganger is Moore alleen nog verantwoordelijk voor het onderwijs. De preken die hij geeft in de weekenddiensten vormen de basis van de gespreksstof in de Minigemeenten. Daar speelt zich het leven van de gemeente af. In hoofdstuk 8 van zijn boek doet Moore verslag van deze revolutie in

zijn gemeente.

Het Nieuwe Testament wijst een duidelijke weg naar gemeentegroei. De oudsten versterken zichzelf door zich te 'houden aan het gebed en de bediening van het woord' (Handelingen 6:4). Vervolgens worden de leiders een gave aan de gemeente 'om de heiligen toe te rusten' (Efeziërs 4:11-13). Deze toerusting wordt voortgezet wanneer de gemeente regelmatig samenkomt voor onderwijs, gemeenschap, het breken van het brood (Avondmaal) en gebed. Gesterkt door de heilige Geest dringen de christenen door in hun cultuur, geven daar geur en smaak en beschermen en beïnvloeden die. Wanneer de christenen een overwinningsleven uitstralen onder hun vrienden, voegt de Heer dagelijks nieuwe mensen toe aan de gemeente (Handelingen 2:47). Wij negeerden dat plan enkele jaren. Zeker, we konden er met gloedvolle woorden over spreken, maar we brachten niet in praktijk wat we preekten.

Vanwege onze geschiedenis probeerden mensen onze 'snelle groei' te verklaren en verwerkten die in dissertaties. Ik sprak regelmatig op seminars en in instituten over gemeentegroei. Het probleem? Ons verhaal was oude koek. We groeiden niet in aantal. Ik vind het alleen maar hypocriet om te zeggen dat we geestelijk groeiden in die tijd.

Gezonde schapen brengen meer schapen voort. Als we wel gezond waren geweest, dan zouden we getalsmatig wel zijn gegroeid. Mensen werden minder belangrijk dan gebouwen en het programma. Na twee dolende jaren kwamen we weer op het juiste spoor. De problemen hadden ons een stuk sterker gemaakt.

De weg terug

Ik gaf mijn pogingen op voorganger van een 'grote gemeente' te willen zijn en werd weer mezelf. Ik bad om leiding en de Heer maakte me duidelijk dat ik me weer op de kudde moest richten. Maar het probleem was dat ik die kudde niet kende. Mensen konden vele maanden in de dienst komen zonder dat iemand ze herkende als nieuwkomers. Er was geen netwerk voor persoonlijke betrekkingen. Het was nog tot daaraan toe dat ik de mensen niet opmerkte. Maar het was ronduit erg dat niemand dat deed. We kwamen er achter dat we de mentaliteit nodig hadden van een kleine gemeente. Maar dan zouden we de gemeente moeten onderverdelen om dat te kunnen bereiken.

1. Grote gemeente – kleine gemeente

Het doel werd een netwerk van huisgroepen te starten waarin de mensen konden terugkomen op de preek van de afgelopen zondag. We dachten dat we daarmee een getrouwere afspiegeling zouden zijn van het model van de apostelen, dat bijeenkomsten kende in de tempel en in de huizen (Handelingen 2:46). We zouden op deze manier een grote gemeente kunnen zijn die de steun en de intimiteit kon bieden die bij een kleine gemeente horen. We kenden dat model nog uit onze eerste gemeente in Manhattan Beach. De bijeenkomst in het weekend kreeg een vervolg in die Bijbelstudies. In de jaren die volgden hielden we over naar een grote gemeente waarin ik bijna alleen voor het onderwijs zorgde. We zagen de behoefte en de weg naar de oplossing. Maar hoe konden we de ommezwaai maken? Drie voorgaande pogingen om kleine groepen nieuw leven in te blazen faalden.

Op een dag kwam Craig Englert, één van onze voorgangers, met een prachtig verhaal aanzetten over een ontwikkeling die aan de gang was in een kleine gemeente die we hadden helpen stichten in Honolulu. De drie voorgangers daar hadden de gemeente in drie groepen

onderverdeeld die op de zondagavonden in huizen bij elkaar kwamen voor afzonderlijke bijbelstudies. Ze hadden een regelmatig terugkerende dienst op zondag vervangen door kleine groepen. En het werkte. Als de mensen elkaar hadden leren kennen, gingen ze elkaar bijna spontaan dienen. Ze leerden elkaar te dienen in een ontspannen atmosfeer van liefde en aanvaarding. De leiders van de gemeente in Honolulu merkten dat hun succes was te danken aan het schema dat ze hadden gekozen. Ze gebruikten een tijd die helemaal was ingebed in het gemeentelven als een tijd voor de gemeente. Dit was een tijd waarop de meeste gemeenten een avonddienst hadden. Hun gemeenteleden vervingen eenvoudig de plaats van samenkomst op de tijd die ze gewend waren naar de avonddienst te komen.

2. Eenheid van doel

We riepen de leiders van onze gemeente op naar een conferentie over gemeentegroei te gaan in een van onze dochtergemeenten. John Amstutz, een staflid van LIFE Bible College en van Fuller Theological Seminary, stelde samen met ons vast wat de sterkten en

zwakten van onze gemeente waren. Nadat we een cijfer hadden gegeven voor zeven groeikenmerken van Hope Chapel, kwamen we bij elkaar om onze bevindingen te toetsen. We

waren het er unaniem over eens dat de kleine groepen in het midden van de week bij elkaar zouden moeten komen. Onze mensen hadden een moment nodig om hun problemen te delen en hun overwinningen te vieren. Ze moesten elkaar beter kunnen leren kennen. De kleine groepen zouden een eredienst moeten vervangen, zoals dat ook in Hawaii was gebeurd. Het schema zou niet alleen meer gemak bieden. Het zou ook een signaal zijn welk groot belang we hechtten aan de plaats van samenkomst. We baden er een week voor en hadden daarna een bijeenkomst met wat ik 'onderherders' noem. Dat omvatte iedereen die een leider was in onze gemeente. Dat waren 150 van de 600 mensen in de gemeente. Het enige criterium voor leiderschap was dat een persoon een volgeling had. Zelfs de dissidenten ontvingen een uitnodiging. Als een persoon op iemand anders invloed had namen we

aan dat ze een van God gegeven mogelijkheid in de praktijk gebruikten (of misbruikten). We legden onszelf de verplichting op geestelijke gaven te onderkennen of ze nu op een bijbelse wijze werden gebruikt of niet. Deze mensen waren in feite naast mij de herders van de kudde. Over overgave gesproken: ik moest toegeven dat ik niet alleen aan het roer stond.

Op die bijeenkomst deden we een voorstel dat het probleem moest oplossen. De staf van de gemeente en twee andere mannen zouden de eerste groepen leiden. De groepen kregen de naam 'Minigemeente' of 'miniatuurgemeenten'. Ze zouden moeten functioneren volgens de voorschriften die Paulus gaf aan de Korintiërs. Er werd van iedereen verwacht actief deel te nemen aan elke bijeenkomst (1 Korintiërs 14:26). Het zouden miniatuurgemeenten moeten zijn, die moesten aansluiten op ieders behoeften en mogelijkheden. De voorganger zou de coach zijn, de mensen zouden in beweging moeten komen en zich naar buiten richten. Ze zouden medespelers moeten worden die elkaar zouden moeten kunnen terechtwijzen (Romeinen 15:14). In ieder geval zou iemand je naam weten als je naar onze gemeente kwam en je bij een Minigemeente zou aansluiten.

3. De Minigemeente uit de startblokken!

We waren terug bij waar we waren begonnen. Ik was een herder voor de voorgangers en ik was me er van bewust dat zij de gemeente leidden. Het had al eerder gewerkt en het werkte zelfs nog beter dan toen we er voor het eerst mee kennis maakten. Het aantal bezoekers steeg van 85 naar 365 in één week. We maakten een sprong van één leider in een enkele midweekse samenkomst, naar zeven leiders in zeven afzonderlijke huisgroepen. En wat meer was: iedere 'herder' van een Minigemeente had de opdracht een aantal assistenten op te leiden. We waren op weg naar vermenigvuldiging van het aantal leiders. De Minigemeente werd een on-the-job trainingscentrum voor een nieuwe generatie van voorgangers.

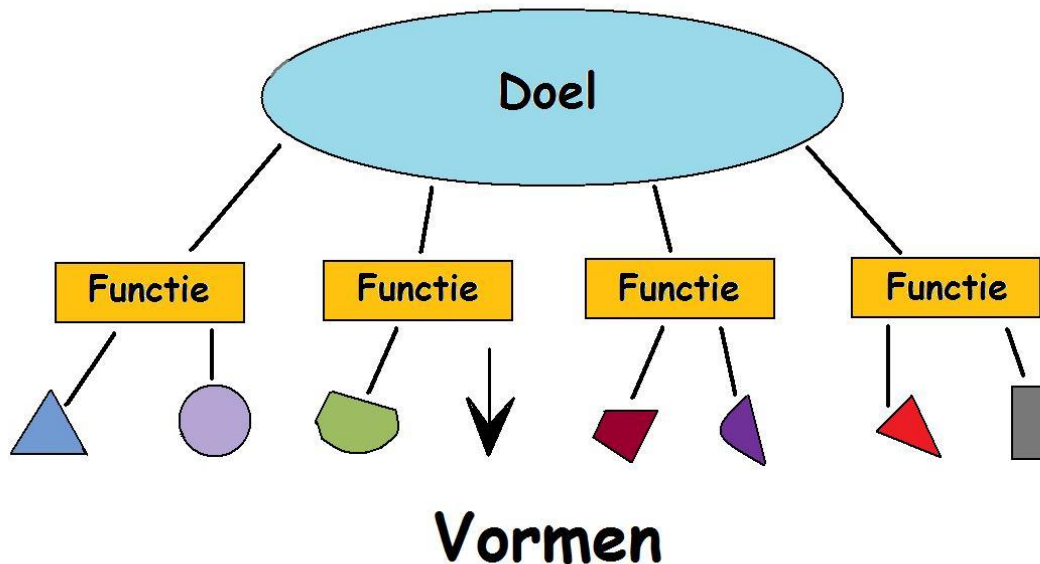
4. Behoeften en honger

De komst van de Minigemeenten bracht behoeften en honger in de gemeente aan het licht waarvan we het bestaan niet wisten. Onze mensen hunkerden naar gemeenschap. En de Minigemeente voorziet daarin. Vandaag de dag komt tussen de 50 en 60 procent van de Hope

Chapelgemeente naar een Minigemeente. We beschouwen het nog steeds als een fenomeen dat zich in het midden van de week afspeelt. Maar in werkelijkheid komen de groepen op alle tijdstippen en op elke dag van de week samen. Er is zelfs een Minigemeente die tussen 22.00 en 24.00 uur op vrijdagavond samenkomt.

De architectuur van de eerste gemeente

Vorm en functie zijn altijd onlosmakelijk verbonden. Maar ideaal is het wanneer de vorm zich voegt naar de functie. In andere woorden:

hoe we de dingen doen hangt altijd af van het doel. Ik geloof dat dat net zo goed geldt voor de eerste christenen als voor ons. Zij kwamen samen in gehuurde ruimten. Maar altijd als zij ruimten zochten dan waren die altijd geschikt voor het doel van de bijeenkomsten. Op de dag van Pinksteren begon de gemeente met 120 leden. Aan het eind van de dag waren er 3000 bekeerlingen. De gemeente bestond uit minstens 3120 mensen. Ze kwamen samen in de zuilengang van Salomo in de Tempel in Jeruzalem (Handelingen 5:12) en in de huizen van de leden. Opgravingen hebben aangetoond dat de Tempel ongeveer 400 personen kon bevatten. De huizen konden maximaal twaalf mensen herbergen. De afmetingen van de samenkomstplaatsen verschilden naar het type activiteit die er in plaatsvond. Grote ruimten

zijn het meest geschikt voor grote menigten die op een bepaalde activiteit zijn gericht. Kleine ruimten lenen zich het best voor een familieatmosfeer en voor veel onderling contact en deelname. Ik geloof dat de eerste christenen zich heel erg in beide settings thuis voelden omdat elk zijn eigen mogelijkheden bood. Het tweede hoofdstuk van Handelingen geeft een overzicht van de basisactiviteiten van de eerste gemeente. Dat waren *onderwijs, gemeenschap, breken van het brood* (gezamenlijke maaltijden en het Avondmaal), *gebed, lofprijzing, delen van materiële zaken en evangelisatie*. De eerste zes vonden binnen de gemeente plaats. De zevende, evangelisatie, onder de burens buiten de gemeente. Laten we eens bekijken hoe elk van deze activiteiten het best tot hun recht komen in de grote (de Tempel) of de kleine (huizen) setting.

De architectuur van de Nieuwtestamentische gemeente

De Zuilengang van Salomo
(de vieringen op zondag)

v

Onderwijs
Gemeenschap
Breken van het brood
Gebed
Lofprijzing
Delen/geven

v

Groepen in de huizen
(samenkomsten door de week)

v

v

v

v

v

1. Onderwijs

We zullen het er over eens zijn dat onderwijs het beste kan worden gegeven in de tempel of de grote bijeenkomst. Eén persoon steekt veel tijd in het voorbereiden van de preek. Daarna spreekt hij die preek uit voor een grote groep mensen in een zaal. Die vorm is efficiënt omdat er heel veel mensen tegelijk kunnen luisteren naar wat God tot de gemeente wil zeggen. Maar dezelfde preek krijgt nog meer effect als er een interactief element aan wordt toegevoegd. Daar komt de kleine groep in beeld. Wanneer mensen interactief reageren op een les, hebben ze de neiging die ook in zich op te nemen. Onze Minigemeenten zijn in feite ‘toepassingslaboratoria’ voor het ontleden en beleven van de waarheid zoals die werd onderwezen in de preek van de voorganger op zondag.

Dit type Bijbelstudie laat ruimte voor het stellen van vragen en het beantwoorden daarvan. De mensen kunnen hun standpunten uiten en elkaars denken uitdagen. Er is tijd om de hele Bijbel te onderzoeken voor een beter begrip. Elk type samenkomst heeft zijn eigen voordelen.

2. Gemeenschap

Dit is een heel belangrijk voordeel van een Minigemeente. De meeste samenkomsten van een grote groep laten weinig meer ruimte dan voor een handdruk en een snelle begroeting. In de kleine groep kunnen mensen huilen en hebben de deelnemers ook na de samenkomsten vaak telefonisch contact. Er is voldoende tijd om elkaar door en door te leren kennen en door anderen gekend te worden. Het Griekse Nieuwe Testament duidt gemeenschap aan met *koinonia*. Letterlijk betekent dat ‘partnerschap’. Bij een afbrokkelend gezinsleven schept de Minigemeente mensen mogelijkheden voor partnerschap en vriendschappen die de levensstormen kunnen doorstaan. De banden van die vriendschappen worden hechter door veel tijd met elkaar door te brengen in een warme en ontspannen sfeer.

3. Breken van het brood

Sommigen zullen deze woorden alleen in verband brengen met het Avondmaal en niets anders. Anderen zullen het Avondmaal beperken

tot de grote samenkomst, onder leiding van een bevoegde voorganger. Zij zullen het ‘breken van het brood’ alleen in de vorm van een etentje zien. Ik geloof dat zowel het Avondmaal als gezamenlijke maaltijden vallen onder de term ‘breken van het brood’. Beide kunnen heel goed een plaats krijgen in zowel de grote als in de kleine groep. Maar naar mijn mening komt het Avondmaal het best tot zijn recht in de grote setting. Daar heeft het over het algemeen het karakter van een sobere herinnering aan de grote lengte van Gods liefde en vergeving. Ontspannen samen eten past vooral bij een kleine groep. Een stampot versterkt het gezinsgevoel in een groep van betrekkelijke vreemden. We genieten al snel van het voedsel. We *beginnen* onze bijeenkomsten in de Minigemeente met eten. Samen eten dwingt ons tijd te nemen voor gemeenschap. Samen eten maakt mensen opener tegen elkaar. De tijd die we met elkaar etend doorbrengen biedt gelegenheid om te kijken hoe de mensen er voorstaan sinds de laatste tijd dat ze elkaar ontmoetten. Het biedt ook een buffer voor mensen die wat later binnenkomen. Laatkomers kunnen binnenglippen zonder de bijbelstudie te verstoren. Tenslotte biedt het mensen die net van hun werk komen de gelegenheid bij te komen.

4. Gebed

Sorry, maar bidden in een grote groep doet me niets. In grote gebedssamenkomsten wordt men sneller een toeschouwer. Er is er een die zich laat horen. De anderen luisteren alleen maar. Ik bid liever met een paar goede vrienden. In de kleinere setting is er meer kans op ‘gezamenlijk iets begeren’ (Matteüs 18:19-20).

De gebedsverhoringen in onze Minigemeenten zijn verbazingwekkend. We schrijven dat toe aan drie redenen:

(A) We bidden voor nood die we tegenkomen, niet voor ‘gebedsverzoeken’. Als een probleem echt nijpend is zal het deel worden van het gesprek, de bijbelstudie en de discussie. Door deze manier van bidden krijgen we de neiging ons gericht te houden op de levens van onze leden, niet hun collega’s, neven of de kat van tante Jenny.

(B) We nemen de tijd om te bidden. Het laatste deel (twintig minuten tot een half uur) van de samenkomst is gewijd aan gebed.

Door in die tijd voor iemand te bidden, geven onze leden ook aan dat zij voor hem ook tot de volgende samenkomst willen bidden.

(C). We danken ook voor verhoorde gebeden. Tijdens het eten en de tijd voor gemeenschap aan het begin van elke samenkomst kijken we terug op de gebeden van de vorige week. Verhoorde gebeden bouwen het geloof op.

5. Lofprijs en aanbidding

Het zal je misschien verrassen, maar als ik moet kiezen laat ik lofprijs en aanbidding buiten de kleine groep. We zingen aanbiddingsliederen liever in de grote groep. Zalen met veel mensen wekken enthousiasme en verwachting op. Ervaren aanbiddingsgroepen *leren* ons wat aanbidding is en *leiden* ons in een waardevolle tijd met God. Ik zing graag Gods lof met de hele gemeente. De informaliteit van de kleine groep leent zich niet zo voor dit soort lofprijs. Mensen willen dat hun favoriete liederen worden gezongen, die niet hoeven te passen in wat er die avond aan de orde is. Buren zouden kunnen klagen als er te luid wordt gezongen. De aanbidding kan het schema in de war sturen en andere belangrijke zaken komen niet aan bod. Ik heb bijbelstudiegroepen meegemaakt die nooit de Bijbel opensloegen, omdat ze bleven steken in aanbidding. Dat hoeft niet verkeerd te zijn, als het maar een uitzondering is en geen regel.

6. Geven en delen

De vieringen in het weekend vormen de beste omgeving voor het geven van geld aan de gemeente. Het is een veilige en goed doordachte manier om het opgehaalde geld te bestemmen. Maar kleine groepen kunnen geld geven voor een individuele deelnemer op een manier die niet denkbaar is in een grotere organisatie. In onze gemeente is vrijgevigheid afhankelijk van de aanbeveling van de leider van de Minigemeente. Financiële ondersteuning wordt verleend door de penningmeester van de gemeente op aanbeveling van de kleine groep.

Minigemeenten kunnen andere zaken geven. Huisraad en gebruikte auto's veranderen vaak van eigenaar binnen een gemeenschapsgroep. We weten dat mensen soms grote geldbedragen geven aan een vriend in nood. Die nood werd bekend via de Minigemeente. De huizen van verschillende weduwen werden opgeknapt als een project van een

kleine groep. Deze handelingen van edelmoedigheid maken de band tussen mensen sterker. En ze maken ook indruk op buitenstaanders.

7. Evangelisatie

De eerste christenen leefden in gevaarlijke omstandigheden. Niet beschermd door wetten werden ze vervolgd en zelfs om hun geloof gedood. Al snel begonnen ze in het geheim samen te komen. Verborgenschap en bekendheid in de samenleving sluiten elkaar uit en de eerste christenen konden ook geen grote samenkomsten organiseren. Om deze redenen kwamen de meeste mensen in die tijd tot geloof door het getuigenis van een vriend. Handelingen 2 beschrijft hoe ze in de gunst stonden bij het volk. Als gevolg daarvan voegde God dagelijks toe aan de gemeente. Veranderde levens brengen zelfs de meest sceptische buitenstaanders tot nadenken.

De heilige Geest regisseert de veranderingen. Zijn gereedschappen zijn de levens van de mensen die zijn toegerust en versterkt door een gezonde gemeente. Hij gebruikt al de bovengenoemde elementen. Een gemeente met zowel grote als kleine groepen is beter voor Zijn taak toegerust.

Het 'ABC' van de minigemeente

De echte vrucht van een appelboom zijn niet de appels, maar een boomgaard met appelbomen (Ralph Moore).

Wat is de Minigemeente wel:

- Het heeft betrekking op het leven van mensen in het licht van de Bijbel.
- De Minigemeente is een Bijbels model. Jezus spreekt in gelijkenissen tot een grote menigte. Daarna gaat Hij verder met onderwijs in de kleine groep van zijn discipelen.
- Het is een model dat de apostelen toepasten. Het wordt uiteengezet in Handelingen 2:42-47. De gemeente kende grote publieke samenkomsten. In de Zuilengalerij van Salomo kwamen minstens drieduizend mensen samen. In Handelingen lezen we van elf apostelen plus Matthias. Die konden onmogelijk alle mensen bereiken, dus ze stelden lekenleiders aan die de leer van de apostelen door en door kenden. Nog een reden voor de Minigemeente staat in 1 Kor. 14:26. Dit is het model dat de apostelen hanteerden.
- De leider van de Minigemeente leert de mensen elkaar te onderwijzen.
- De taak van de voorganger wordt verlicht door goed functionerende Minigemeenten. Moore doet bijvoorbeeld weinig counseling. De gemeente kan groeien, want meer leiders zijn in staat meer mensen te helpen.
- Het is gemakkelijk mensen te 'herderen' in kleine groepen. Leiderschap is gemakkelijk in een groep van twaalf mensen.
- De rekrutering van leiders is makkelijker. De training van leiders geschiedt gemakkelijk in een kleine setting. Er is minder verantwoordelijkheid en er kan minder fout gaan en dus ligt on-the-job-training meer voor de hand. Mensen kunnen beginnen op een laag niveau en kunnen groeien in de bediening.
- Er is meer tijd en aandacht voor de individuele noden van de mensen. Hope Chapel stuurt mensen eerder naar de Minigemeente dan naar een counselor. In de Minigemeente

komen de mensen sneller tot een confrontatie en gaan ze voor elkaar bidden.

- De Minigemeente kan ook een oplossing bieden voor het steeds nijpender wordende gebrek aan tijd. De mensen zullen minder geneigd zijn tijd te investeren in weer een ander programma van de gemeente. Het gemeentelijke leven wordt teruggebracht tot twee basisgebeurtenissen: een ‘celebration’ met goed onderwijs en de bijeenkomsten in de Minigemeenten doordeweeks, een tijd van ontspanning, eten, met elkaar praten en om te vernemen wat God tot de gelovigen wil zeggen.
- Een Minigemeente is voluit gemeente, hoewel klein in omvang. Alles wat in een grote vergadering gebeurt, kan ook gebeuren in een kamer vol met mensen. Daarom wordt de leider van een Minigemeente in Hope Chapel ‘voorganger’ of ‘herder’ genoemd. Minigemeente staat gelijk met interactie, maar het is wel een gemeente.

Wat is de Minigemeente niet:

- Geen intellectueel gesprek over de Bijbel.

Avondmaal In de vieringen in Hope Chapel wordt eens per maand Avondmaal gevierd. De Minigemeenten kunnen op elk moment dat ze dat willen Avondmaal vieren. Ook de doop door onderdompeling mag daar worden gedaan.

Beginnen met een Minigemeente

De voorganger moet persoonlijk betrokken zijn bij het lanceren van Minigemeenten of een bediening met kleine groepen. Dat kan door de grond daarvoor klaar te maken door middel van onderwijs en door te vertellen wat hij van plan is. Moore: “Ik denk dat de eerste Minigemeente moet worden geleid door de voorganger.”

Als er Minigemeenten komen zullen sommige programma’s in de gemeente verdwijnen. De sociale behoeften zullen anders worden. In Hope Chapel vinden ze dat aan de sociale behoeften tegemoet wordt gekomen door enkele retraites per jaar, goede preken en de Minigemeenten.

Het prototype Minigemeente is een gesloten groep. De deelnemers worden geselecteerd. Nadat het model helemaal is doorgewerkt met dit startersteam, is de tijd gekomen de gemeente bekend te maken dat meerdere Minigemeenten zullen worden gelanceerd.

De verantwoordelijkheid voor het werven van mensen voor de Minigemeente ligt bij de voorganger van de Minigemeente. Dat doet hij biddend. Moore: “Je bidt ze naar binnen”.

De eerste Minigemeente blijft niet bij elkaar. De mensen van de eerste groep van twaalf gaan drie of zelfs wel zes Minigemeenten vormen. Het is belangrijk dat elke deelnemer van die startgroep weet: over tien of twaalf weken gaan we splitsen. Iedereen, ook de voorganger, begint een nieuwe groep.

Op dit punt begint ook de training van leiders. Dit is geen Minigemeente. Niet de preek van zondag wordt besproken, het doel is anders. Het is een ontmoeting van voorgangers van Minigemeenten. Dit is een zogenoemde VHS-groep (zie ook onder ‘Vision, huddle and strategie’)

Boeken

Door tv en film worden minder boeken gelezen. Er gaat een stimulerende invloed uit van het (thuis) lezen van boeken door leiders van Minigemeenten en die daarna gezamenlijk te bespreken. Het motto in Hope Chapel: ‘Als je niet leest kun je ook niet leiden’ (‘Not reading, not leading’). Alle leiders van de minigemeenten krijgen hetzelfde lesmateriaal en dat is de kracht van de minigemeenten, vindt Ralph Moore.

Counseling

Ralph Moore: “Ik geloof dat de heilige Geest mensen wil counselen door de levens van hun vrienden. Eerst dachten we dat de voorgangers van de Minigemeenten de counseling moesten doen. Maar dat was fout. Ze dreigden overbelast te worden. De geestelijke gaven van het uitdrijven van boze geesten en profetie werden uitgewerkt toen de mensen onder leiding van de heilige Geest elkaar begonnen te counselen.” Als problemen niet kunnen worden opgelost door middel van christelijke gemeenschap, wederzijds rekenschap afleggen en gebed, dan zullen de problemen terecht komen bij de staf. De mensen

worden in Hope Chapel in zo'n geval doorgestuurd naar een christelijke counselor.

Frequentie

Elke week bij elkaar komen zal tot gevolg hebben dat de deelnemers aan de groep sneller een band met elkaar krijgen. Totnutoe is het in Nederland gebruik dat groepen om de veertien dagen bij elkaar komen. Dat heeft een groot bezwaar: als iemand een keer verhinderd is, zien de andere leden hem of haar een maand lang niet.

Taakgroepen zullen minder vaak bij elkaar kunnen komen.

Gebed

Gods kracht wordt gedemonstreerd als mensen bidden in de Minigemeente. Als er voor mensen is gebeden vraag dan de volgende week: wat is er gebeurd? Was er antwoord op het gebed? Gebed doet drie dingen. Het bouwt hoop op onder de leden. Het opent mensen voor elkaar, ze stellen zich kwetsbaar op als ze zeggen: ik heb jou nodig. Het is ook een gelegenheid dat de ene persoon de andere oproept tot het afleggen van rekenschap.

Gemeentestichting

“De minigemeente is de droom van gemeentestichters. De minigemeente is waarschijnlijk het beste middel onder de zon om de oogst binnen te halen!”

Groepsgrootte

Hoe groter de groep, hoe meer aandacht er moet worden gegeven aan muziek, programma's e.d. “De Heer kan meer doen als we niet zoveel dingen om ons heen hebben”. Kan de heilige Geest ingrijpen zoals Hij wil? Ralph Moore: “Ik geloof dat de heilige Geest plannen moet kunnen overrulen en dat kan beter in de kleine setting. De heilige Geest kan de gemeente in de kleine setting opnieuw definiëren.”

“Mijn gemeente is geen zendingsterrein, maar een zendingskracht. Ik geloof dat de heilige Geest beter de gemeente opnieuw kan definiëren in de kleine groep doordeweeks, dan ik het kan doen in de preek op zondag.” (zie ook: vermenigvuldigen door delen).

Hoofdvoorganger

De hoofdvoorganger (in de V.S. de ‘seniorpastor’) heeft de volgende taken:

1. Kwaliteitsbijbelonderwijs voor de hele gemeente
2. De visie overbrengen die hij van God heeft ontvangen
3. Hij stelt de grondwaarden van de gemeente vast
4. Hij vormt de staf tot discipelen
5. Hij is niet geroepen om veel counseling te doen
6. Hij maakt de preek die in de Minigemeenten wordt besproken

Leiderschap

Moore: “Het dominante probleem in mijn leven: ik weet altijd een betere manier om dingen te doen en ik moet leren dingen over te geven en toe te staan dat andere mensen dingen anders doen. Ze mogen fouten maken, maar vaker kunnen zij mij dingen leren die ik nog niet wist.”

De Minigemeente maakt de weg vrij voor nieuwe leiders. De Minigemeente van twaalf of dertien mensen wordt opgedeeld in drie of vier groepjes. Als er geen leider wordt aangewezen dan werpt iemand zich wel op als leider. Er is een grote behoefte aan leiders. De gemeente zal proportioneel groeien naar gelang nieuwe leiders opstaan.

Levenscyclus

Minigemeenten worden volwassen, bestaan een tijd en verdwijnen ook weer. Ze krimpen als ze hun boodschap zijn kwijtgeraakt. Er is een levenscyclus voor de Minigemeente en als er geen maatregelen worden genomen om ze gezond te houden en die levenscyclus te verlengen zal de Minigemeente geen lang leven hebben.

Model

Werk met dit model. Maar pas het aan bij wie jij bent. De toepassing in jouw gemeente moet een weerspiegeling zijn van jouw persoonlijkheid en smaak. Ga er mee aan de slag tot je het hebt verfijnd. Het hoeft niet altijd en overal op dezelfde manier te werken.

Hier werkt iets niet en daar juist heel goed. Leg de ontwikkeling vast in een verslag.

Plaatselijke gemeente

De filosofie van Foursquare heeft een verandering ondergaan. De nadruk ligt minder op (gecentraliseerde) opleidingen en educatie, maar meer op de mogelijkheden tot groei vanuit de plaatselijke gemeente. De gemeente is zelf een trainingsplaats. De plaatselijke gemeente is het model en de broedstoof.

Preek

Ook degene die zondag heeft gepreekt beleeft zijn preek nog eens. Hoe gemakkelijk zijn we op maandag al vergeten wat de boodschap van de preek was. Door de preek in de Minigemeente te bespreken ‘graven’ we opnieuw in de preek en de mensen herinneren zich de preek weer. Als de preek op zondag een ‘intellectuele oefening’ is, zal de bespreking in de minigemeente ook een intellectueel karakter krijgen. Als de preek naar een toepassing voert, worden de mensen gedwongen die op hun eigen leven toe te passen. “Ik wil dat de preek ondersteunt wat er in de minigemeente gebeurt. Wat doe je met dit schriftgedeelte? Welke invloed heeft het op je leven? Ik zoek steeds weer naar manieren om dezelfde oude vragen te stellen.” Motto: *Zondag is de ‘klas’ en woensdag het ‘laboratorium’.*

Projecten en de Minigemeente

In Hope Chapel worden de Minigemeenten gezien als een ‘team binnen het team’. Projecten die de gemeente onderneemt worden onderverdeeld in partjes die ook door een Minigemeente kunnen worden gedaan. Een Minigemeente kan worden gevraagd een bepaald project voor hun rekening te nemen. Of deze vraag wordt gesteld aan drie Minigemeenten. Sommige Minigemeenten kunnen specifieke taken hebben: het vouwen van de bulletins op vrijdag, een tuin opknappen, ziekenhuisbezoek.

Rekenschap afleggen

Rekenschap afleggen is een heel belangrijk facet in de minigemeente. In de gebedstijd worden de groepen opgesplitst in mannen- en

vrouwengroepen. De vraag die dan wordt gesteld is: wat gebeurt er in je leven?

Samenstelling

Mensen willen samenkomen met mensen zoals zichzelf. Moore: “We dwingen mensen niet naar een groep te gaan. We delen wel in naar wijk, maar laten de mensen verder vrij. We hebben geleerd dat mensen de wijk minder belangrijk vinden dan vriendschappen. We delen wel in naar leeftijdsgroepen, interesses.”

‘Samenvattingsman of superman’

Degene die de Minigemeente leidt is geen ‘samenvattingsman’ of ‘superman’. Kom niet in de verleiding alles wat is gezegd samen te vatten. De leider weet ook niet alles. Geef niet altijd zelf de antwoorden. Soms is het goed de mensen huiswerk mee te geven. Laat ze thuis bijvoorbeeld teksten opzoeken.

Schema

De bijeenkomsten van de Minigemeente duren anderhalf uur en bevatten de volgende onderdelen.

1. De bijeenkomsten in Hope Chapel beginnen met iets te eten (de mensen nemen ‘leftovers’, een cake of snacks mee). Daarmee wordt de taak van de gastheer of gastvrouw verlicht. In de tijd dat ze iets eten kunnen de mensen hun eventuele stress van zich af laten glijden. Ze zijn dan eerder geneigd gebedsonderwerpen aan elkaar te vertellen. Creëer een klimaat van openheid. Vraag mensen een getuigenis te geven. Hoe leerden ze de Heer kennen?
2. Vraag aan twee of drie mensen waar de preek van de afgelopen zondag over ging. Vaak moeten mensen daarvoor de aantekeningen raadplegen die ze hebben gemaakt. Het percentage van wat de mensen zich herinneren gaat hierdoor omhoog. De een weet enkele zinnen te reproduceren en een ander vult dan aan. Na vijf minuten is de preek weer terug in de gedachten. De leider vertelt wat de preek hem persoonlijk heeft gedaan. Dan vraagt hij aan de persoon links of rechts van hem wat die heeft ervaren naar aanleiding van de preek. Ieder krijgt

een kans iets te vertellen. Neem drie kwartier om de vragen te behandelen. Behalve praten over de preek wordt er in de Minigemeenten in Hope Chapel ook wel eens een video bekeken. Het is niet een herhaling van de hele preek of commentaar daarop geven. Het is evenmin een traditionele bijbelstudie. Er is zoveel kennis en er is behoefte aan actie die uit het hart komt. Vraag om een toepassing en niet om een opinie. Intimideer niet door middel van bijbelkennis. Laat mensen het Woord ontdekken. Intellectuele discussies zijn vruchteloos en brengen scheiding aan. Bevestig antwoorden die mensen geven. Als het antwoord niet volledig is, of mogelijk fout, zeg dan: dat was interessant, wie kan daar iets aan toevoegen? Val nooit een antwoord aan, dan val je ook een persoon aan. Vraag de mensen of ze wat ze zeggen met bijbelteksten kunnen onderbouwen.

Degene die de gesprekken leidt is geen ‘superman’ en ook geen ‘samenvattingsman’. Val niet in de verleiding alles samen te vatten. Je bent als leider niet alwetend. Soms zul je je antwoord moeten uitstellen en het opzoeken. Soms moet je mensen huiswerk meegeven: zoek de komende week teksten op.

De Minigemeente heeft niet het monopolie. Probeer niet de gesprekken onder controle te houden. Als iemand een verborgen agenda heeft, of uit zijn slof schiet, stop dan het gesprek en vraag of iemand anders ook een mening heeft over het onderwerp. Zorg dat je vragen achter de hand hebt als er een stilte valt. Hoewel stilte niet per se moet worden vermeden. Als je je hebt voorbereid drie vragen te stellen, zorg dan dat je er vijf hebt.

3. Dan volgt een tijd van gebed. In Hope Chapel geldt de regel: bid niet hardop voor iemand tenzij je van plan bent zijn nood op te schrijven en in de week die volgt regelmatig voor hem of haar te bidden. Zorg dat er tijd is voor bediening. De leider dient altijd aan te sturen op bediening door andere deelnemers.

Splitsen

Er moet van de leider van een minigemeente worden verwacht dat hij de groep splitst wanneer er meer dan twaalf deelnemers zijn. In Hope Chapel spreken ze overigens liever niet over ‘splitsen’ (dat klinkt zo negatief...), maar over ‘reproduceren’.

Stafvoorganger

De stafvoorganger (of de coach of leider van de voorgangers/leiders van de Minigemeenten) is de verbindingsschakel tussen de lekenleiders en communiceert de visie en waarden van de gemeente. Hij is de schakel tussen de hoofdvoorganger en de voorgangers van de Minigemeenten. In Hope Chapel komt de stafvoorganger of coach samen met de voorgangers van de Minigemeenten. Ze lezen samen een boek en praten daarover. Ze stippelen een strategie uit, maar die is altijd in overeenstemming met de strategie van de gemeente.

Structuur

De gemeente met Minigemeenten is een verzameling van kleine gemeenten. De gemeente als geheel is te vergelijken met een paraplu. De mensen komen uit de regen of uit de hete zon. Ze vinden bescherming en worden geholpen in de gemeente die de bescherming biedt van een paraplu. De Minigemeente is de steel van de paraplu. De eredienst is het doek. Maar de steel en de baleinen die de paraplu bijeenhouden, zijn de Minigemeenten.

Tijden

Verschillende aanvangstijden zijn mogelijk. Ook overdag kan een Minigemeente samenkomen. Bouw een schema rond de behoeften. Maar begin en eindig op tijd.

Trainen van leiders

Ralph Moore: “Ook al zou ik leiding geven aan een gemeente van tachtig mensen, met een staf van vrijwilligers, dan nog zou ik drie mensen kiezen die ik zou trainen, de lastdragers. Mijn rol zou bestaan uit toewijding aan deze drie mensen. De stafmeeting is niet alleen een strategiemeeting, het is het voornaamste instrument voor discipelschapstraining.”

Vermenigvuldigen door delen

Er komt een tijd dat de Minigemeente zo is gegroeid dat er gemiddeld twaalf mensen in de samenkomsten zijn en er achttien op de deelnemerslijst staan. De situatie is dan zo dat er naast de voorganger drie ‘onderherders’ zijn. De voorganger van de Minigemeente neemt de onderherder met de minste ervaring mee om een nieuwe Minigemeente te stichten. De andere twee onderherders blijven achter in het huis waar de oorspronkelijke Minigemeente bijeenkwam. Soms is dat proces van afscheid nemen van de bestaande Minigemeente pijnlijk. Mensen hebben de neiging dit geboorteprocess uit te willen stellen.

Cellen in het lichaam vermenigvuldigen zich door te delen. Ook een Minigemeente draagt bij aan vermenigvuldiging door zich te delen. Meer Minigemeenten, betekent groei van de gemeente, meer evangelisatiemogelijkheden. Delen is de gemakkelijkste manier om een gemeente te laten groeien. Het klinkt zo eenvoudig en het is het ook: mensen die elkaar leren kennen, gaan er op uit en beginnen te bidden dat anderen zich bij hen zullen voegen. Dat is niet vanzelfsprekend. Er is altijd de neiging om als het aantal van twaalf deelnemers is bereikt door te groeien naar vijftien. Maar de dynamiek verandert niet ten goede bij een grotere groep. Intimiteit houdt mensen bij elkaar. Een grotere groep heeft de neiging meer leidergericht te worden. Hart-tot-hart-relaties, vertrouwen, transparantie, intimiteit en bereidheid tot deelname verdwijnen als de groep groter wordt.

Hoe deel je? Door iemand op te leiden en je dan voor een deel terug te trekken. De ene week zelf de samenkomst leiden en de andere week de leider die wordt getraind dat te laten doen. Zo doet hij ervaring op. Soms helpt het als een Minigemeente wordt gesplitst en de helften afzonderlijk van elkaar te laten bidden. Zo kunnen nieuwe leiders naar voren treden. Een Minigemeente blijft vier tot zes maanden bij elkaar voor ze een nieuwe gemeente lanceert.

Vision, huddle and strategie

Zo wordt de ontmoeting genoemd van de voorgangers van de Minigemeenten. Zoals de naam al aanduidt wordt er gesproken over onderwerpen als visie, men ‘kruipt bij elkaar’ (huddle) en neemt de te volgen strategie door. Het proces in de VHS-groep is eenvoudig. De

deelnemers lezen in hun eigen tijd een (bijbel)boek. Ze bespreken met elkaar wat dat voor hun eigen leven betekent. Welke visie ze daaruit ontvangen, maar ook de frustraties die ze hebben. Er worden ook andere boeken gelezen. Bijvoorbeeld: *Overwinning over de duisternis* van Neil T. Anderson of *Liefde, Aanvaarding en Vergeving* van Jerry Cook.

De ‘huddle’-tijd komt daarna. Dat is een tijd van gemeenschap (niet te lang). In de tijd dat strategie aan de beurt is geven de deelnemers elkaar tips hoe ze zaken oplossen in de bediening.

Voorganger van de Minigemeente

Alles wat in een grote vergadering gebeurt, kan ook gebeuren in een kamer met mensen. Daarom wordt de leider van een minigemeente in Hope Chapel ‘voorganger’ of ‘herder’ genoemd. De rol van de voorganger van de Minigemeente is pastoraal overzicht, hij is de herder, hij zorgt voor de deelnemers van de Minigemeente. Hij spoort hen aan dingen in hun leven toe te passen vanuit de preek van de (hoofd)voorganger. Hij geeft geen minipreek. Hij spoort de mensen aan rekenschap of te leggen. Hij brengt ze naar het punt dat ze toepassen wat ze hebben gehoord. Hij roept de deelnemers op elkaar te dienen. Zijn taak is een coach en een coördinator te zijn.

Waarom en hoe

Het waarom is belangrijker dan het hoe. Een gezonde theologie is heel belangrijk als basis voor de Minigemeente. Belangrijk is dat we begrijpen wat de Bijbel zegt en wat de cultuur om ons heen vraagt. Dan zal duidelijk worden hoe de dingen moeten worden aangepakt.

Ziekenbezoek

Als er op het kantoor van Hope Chapel een verzoek komt voor ziekenbezoek wordt die vraag onmiddellijk doorgespeeld naar de betreffende Minigemeente

Website: www.hopechapel.com

Ruimte voor aantekeningen

Ruimte voor aantekeningen

"Minigemeenten zijn de ruggengraat van onze gemeente"

De gemeente van Ralph Moore, Hope Chapel in Kaneohe op Hawaii, had net een nieuw gebouw in gebruik genomen.

De gemeente was gegroeid van vierhonderd tot achthonderd. Een 'succesverhaal', zou je denken. Niet dus! De gemeente zocht naar haar identiteit. Moore: "We wisten niet welk soort gemeente we

waren. We zaten eerst in een klein gebouw. Nu in een veel te groot. We raakten mensen kwijt en zakten naar zeshonderd mensen. De samenhang viel weg."

Het was één van de slechtste jaren voor Moore als voorganger. Maar het werd één van de beste voordat het jaar om was!

De reden: de invoering van 'MiniChurches' (Minigemeenten). Een briljante oplossing voor het probleem waar de gemeente mee worstelde.

Minigemeenten zijn kleine groepen, geleid door een 'shepherd', die doordeweek samenkomen in huizen, een restaurant, een vergaderruimte of (in het geval van Hope Chapel) zelfs op het strand. De 'formule' is even eenvoudig als doeltreffend. De zondagse samenkomst beschouwen ze in Hope Chapel als een 'classroom', waarin een zo groot mogelijke groep het Woord van God hoort en in de doordeweekse samenkomst wordt de preek toegepast in wat het 'laboratorium' wordt genoemd. De samenkomst van een minigemeente begint met een maaltijd. Daarna is er een tijd van aanbidding en de avond wordt besloten met gebed en bediening. Er waren, Moore is daar eerlijk in, ook kinderziekten. Aanvankelijk kon je nauwelijks van minigemeenten spreken. Soms telden ze wel zestig mensen. Moore: "We ontdekten dat boven de vijftwintig mensen een minigemeente uiteen begon te vallen. Het werden kleine samenkomsten." Dat was de eerste fout. "Een andere fout was dat we leiders opleidden in het stellen van discussievragen."

De gemeente telt nu 1600 bezoekers in de zondagse samenkomst. Er zijn meer dan 115 minigemeenten. Moore: "Minigemeenten zijn de ruggengraat van onze gemeente!"